

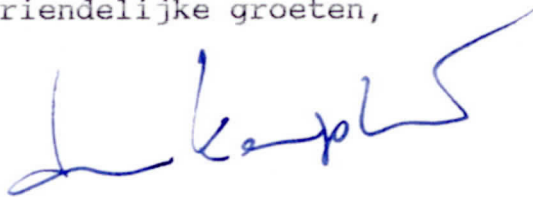
H. J. G. Kamphuis
Zuiderhoeksweg 4
9364 TC Nuis
telefoon 05944-2162

Nuis, 4 december 1995.

Geachte Heer Groenbroek,

Omdat ik alweer niets hoor - Siemon Reker zou U bellen en daarna mij -, stuur ik U de bijdragen die ik heb. Ik hoop dat alles goed komt. Het zou prettig zijn te weten wat er nu gebeurt, want ook mevrouw Van der Linden en de heer en mevrouw Vaders willen daar hun handelingen op afstellen. Ik wens U van harte sterkte.

Met vriendelijke groeten,

Bijlagen:
Bijdragen
van Vaders
~~van Van der Linden (volgt)~~
Hans Kamphuis
Martin Kostar

Stad, 13 okt. '95.

Moi Jan,

Simon van Wattum op 11 december 65 jaac dus! Het Reker t doac
gustecoavend nog mit die over had? Mout toch wat aan doan wocren, nait?
Mooi dat T & J al zo gaauw „Werkman“ ploats t het. Was k hail wies
mit. Bedankt huc!

Groeten,
Gert.

Bie Simon's jaacdag.

k Zit 's nachts nog loat n vers te schrievern,
as onverwachts mien vraauw mie in de nakke kust
en zaachte vraagt: „Flou is t.? Bist wat op deef?“
„Nee“, zeg ik narreg, „k Goa doadelk mor noac t nuist,
want k zai de zin nait in van t wakker blievern
noa alles wat Van Wattum schreef.....“

De "Twijstried" voorbij...

*Hij exploiteerde al zijn inspiratiebronnen,
in 'twijstried' met de dichter en de journalist,
Ik zeg: voor 't blank papier was hij een bigamist.
Was niet de helft, van wat hij schreef, altijd verzonnen?*

*Wat zou gebeurd zijn als de dichter had gewonnen?
't Blijft giswerk, want broederstrijd werd nooit beslist.
Wat was hij meer? Kroegtijger, vriend, taal-activist.
Mislukt als Zunderdaipagent, meldde spionnen.*

*Zijn kruistocht tegen al wat in de wereld voos is,
gevoerd vanuit zijn bastion aan 't Oostereind,*

*benadrukte dat al wat waarde heeft, ook broos is.
In al zijn werken blijft dat thema overeind!*

*'t Geldt voor hemzelf, nu in zijn borstkas toch wat loos is.
Nog schijnt de zon, aldus 't Bericht van 't Westereind.*

In vriendschap voor Simon van Wattum,
bij zijn 65e verjaardag
van Ger Vaders

H. J. G. Kamphuis
Zuiderhoeksweg 4
9364 TC Nuis
telefoon 05944-2162

Nuus, 5 december 1995

Geachte heer Groenbroek,

Hierin, zoals aangekondigd,
het studie van Marja van der Knaap
voor Simon van Craatten.

Met vriendelijke groeten

Herman Kamphuis

We gingen - jaren geleden - een dagje op stap, Simon en ik. Naar Bourtange. We zouden er wat moois van maken. De vesting bekijken en de vermaarde "boontjessoep" van het bruine café Bik eten. Het was kil en druilerig in Bourtange en dat vonden we een geldig excuus de vesting, eerder dan we van plan waren, voor gezien te houden. We nestelden ons in de legendarische kroeg, die later zonder pardon is afgebroken.

Het café werd bestierd door de twee gezusters Bik, tantes van Ger Siks. Boontjessoep was er niet. Dat viel tegen. Het hoofd van de dames Bik stond niet naar boontjessoep. Eén van de twee verging van de kiespijn en dat was haar aan te zien. Zij probeerde de kwelling te verlichten door Berenburg op de pijnlijke plek te gieten. Simon en ik hadden met tante Bik te doen en besloten solidair te zijn met haar. Simon wat meer dan ik, want het stond vast dat ik degene was die het gloednieuwe autootje zou moeten besturen waarmee we waren gekomen. Als ik het me goed herinner was dat morrisje de aanleiding voor het uitje: het moest laten zien wat het kon.

Was Ger Siks op de hoogte gesteld van zijn tantes ongemak en de aanwezigheid van zijn vriend Simon? Waarschijnlijk wel, want hij kwam en dat kon haast geen toeval zijn. Of het nu aan de medicijn lag of aan het medeleven van Ger - kennelijk zeer op zijn tantes gesteld - allengs leek de kiespijn iets af te nemen. Beide dames bleken boeiende vertelsters van mooie verhalen. Simons vermogen die op te slaan om ze later te reproduceren, verliet hem nooit. Een stuk of wat vertellingen van de tantes waren later te herkennen in enkele van Simons prachtige Oostereindjes.

Het was donker toen we terugreden. Hoe werkten die lichtknopjes van dat kleine ding eigenlijk? Waarom had ik dat verdorie niet van tevoren uitgeprobeerd?

Daar, op die eindeloos lijkende, uitgestorven, aardedonkere weg, kregen Simon en ik woorden. Zeg maar ruzie. Ik weet niet meer waarover.

"Rustig aan maar," zei ik tegen mezelf. "Tachtig is hard zat."

"Ik wil eruit," schreeuwde Simon.

"Dat kan hier niet," zei ik in een betuttelende poging hem te sussen. Maar Simon, ik had het kunnen weten, liet zich niet sussen. Terwijl we voortreden gooide hij met één felle ruk het portier open. Ik ging op de rem staan en greep tegelijkertijd met mijn rechterhand mijn passagier beet. Gordels bestonden nog niet. Simon zou zich vast en zeker de auto uit gelanceerd hebben. We konden net op tijd stoppen.

Ziedend was ik, toen we eenmaal stilstonden. Simon stapte uit. Ik probeerde niet hem tegen te houden. Integendeel. In het schijnsel van de koplampen zag ik hem voor de auto uitlopen, de Oostgroninger verlatenheid in. Zonder op of om te kijken reed ik hem voorbij. Laaiend.

Hij heeft uren gelopen. Kwam niemand tegen. In een of ander dorp - de naam is me ontschoten - heeft hij bij een huisarts aangebeld, die hem met een slaperig gezicht binnenliet en vervoer voor hem regelde.

"Ik was er van overtuigd dat je wel terug zou komen om me op te halen."

Dat vertelde Simon later, na de verzoening. Want het kwam altijd wel weer goed.

Nu ook weer, hoop ik.

Simon, "fielseteerd"

Marga

Simon van Wattum (11-12-1930)

In 't kaomertie bijzied
luut hij gedaachten vrije loop
en keek as deur een telescoop
hen wet van tij en tied,

dat hij gaf maot en vörm
an sleur van daogen, heeg um 't huus,
vung woord nao woord in sterregruus,
voer stried in wervelstörm,

zien leefde smeedde vuur:
hij aodemde op bield en taol,
verdichtte mènselijk verhaol
tot puur literatuur.

*Harm G. Sijntstra.
(Drentse Schrieverskring.)*

Gegroet, Simon de Dichter, die jarig is,
de dichter, die op één been stond. "Z'n rechterbeen, waarin de trombose een gat van pijn had geslagen, drie centimeter van de vloer getild, z'n ene arm, die van week tot week blauwer kleurde onder de onverschilligheid van een routineus prikkende juffrouw, leunend op de bar, die hem niets anders te bieden had dan spa-citron of sinaasappelsap."

Het was januari 1977 en de stukjesschrijver keek naar "de dichter, die op één been als een reiger aan de kant van een langzaam dichtvriezende sloot" stond. De stukjesschrijver liet toen, in januari 1977, "de oude dichter, die grijzer en grijzer werd", sterven, "staand aan de bar, rechtop stervend als een paard".

Maar de stukjesschrijver kon wel meer vertellen en dat deed hij gelukkig ook. De dichter bleef dichten. Nog lang gelukkig. Misschien schrijft de dichter nu nog wel eens een kwatrijn, stiekem, alleen voor zichzelf.

(Rhim de helft is gezat)

Herma Kamphuis.

Lieveren, november '95

Beste Simon,
Twintig jaor terugge kwam ik op 't Nedersaksisch Instituut an de Westersingel in kunde mit oen wark. Ik zag de literaire meugelijkheden van 't Grunnings (en 't Drèents). Een paar jaor later kwamen de eerste nummers van Roet, dudelijk inspireerd deur Twijspaalk. Nog bedaankt.
Van Roet bint nou 66 nummers uut ekomen en wij gaot verdan mit oenze eigen tweistried.
Simon, namens de redaksie van Roet fielsteer ik oe van harte mit oen 65ste jaordag. 't Allerbeste!

Martin Koster.